üdis ta röemoga Reinowadderi kaela langedes: „Reinowadder, miño kallis silmaterra! kuddas teie käśśi ni önnelikult käimud, et elloga waenlaste käest peasite?“ Reinowadder kostis: „Jubbe ollin ukka möistetud, wangis kinni köidetud, wõllaseddeli peal! agga kuñingas allastas miño peale ja peastis mind śureśt äddośt. Mind śadeti pealegi ano ning illoga linnaśt wälja, Meśśikäp ja Kriimśilm eñandaga jäiwad miño eest käemehheks. Jäñesse Argpükśi kinkis kuñingas mulle armoandmise tunnistähheks ja andis lubba teñaga tehha, mis ma tahhan, śest kuñingas ütles: Argpüks on kõige eñam teie peale wallet töśtnud. Sedda peab ta mulle kohhe wastama, ma tahhan teñale wõlga kätte taśśuda.“ Jänes kulis ehmatades śedda juttu, seisis kui küpśetatud ja püdis pöggenemise läbbi eñaśt peasta. Reinowadder pörkas ukśe peale wasto, asmas jäñesse kõrriśt küünpõrkas ukśe peale wasto, asmas jäñesse kõrriśt küünpõrkas ukśe peale wasto, asmas jäñesse kõrriśt küündega kinni ja akkas tedda kägistama; Argpüks kiśśendas ellokombel: Kohhekel, tulge appi! tulge appi! wagga mees — — Pikkemalt ei śanud ta räkida, rebbane olli teña kõrri ärrapurretand ja tośśo wälja wõinud. Siis kutśus ta naiśe ja lapśed śawälja wõinud. Siis kutśus ta naiśe ja lapśed śagile, ütteldes: „Tulge jäñele lihha jõma, mis wägga maitśew on; eśśimeśt korda śaab teñaśt tühjaśt meile kaśśo.“ Reñad nülgiśid jäñesse ja pañid nahka. Ermelina ütles mittokord śües: Täño kuñingale ja kuñingaśale kalli roa eest! „Täitke agga priśkeśt kõhto,“ ütles Reinowadder: „śest korraśt on meile küllalti, kül murretśen omśeks jälle wärśkit toito.



Aega möda loban kõigele waenlastele śeśuggu śt palka anda, kui jäñes täña śai. Ermelina ütles: Tahtśin ammogi küśśida, kuddas ni ölpśaśt nende käest peasite? Reinowadder kostis: „Jut wõttaks meil wägga paljo aega, akkaśśin kõik pettuśt üllestunnistama, mis läbbi kuñinga käest peaśin. Ei meie śõbrus kuñingaga kaua śa keśtma; kui teña töt kuleb, śiis lähheb tulline wihha teñal miño wasto põllema. Saaks teña teiśtkorda mind oña wolli alla, ei śiis jõuaks eñam õbbe egga kuld mind peaśtma. Armo ei olle mul lota, śedda ma tean; teña laśśeb mind üllespua; — meie peame śiit ärrapõggenema. Läkki ülle merre Some male, ehk Rootśi! śeal ei tunne meid keddagi; meie ellame taśśaillokeste śealatśe Ma arritud kombe järrel. Taewas śago meid aitama! Somes on maggusat toitu küllalti: kañu, aũi, parta, jäñeśid ja muid puddu-ellajaid karja kaupa. Śeal on keñad kõrged mäed, śured järwed ja śuwwel illuśad ilmad. Some merri ning järwed on kallo täis, kuhho śabba śiśśe piśtad, tulleb neid tośśina kaupa külgi. Jah, armas naiśokene! kui rahholiśt ello iggatśeme, peame Some male põggenema. — Pange, armokene, tähhele, mis teile ütlen: Śel korral peaśin walle läbbi kuñinga küśiśt; lubbaśin teñale kuñinga Kallewi-poea warranduśe pärranduśeks: juhhataśin kohta, kus rahha-auk peab śeisma. Läh-wad neñad juhhatud kohta otśima, kuśt middagi ei leia, ja śaab kuñingas märko, et tedda petśin, śiis śüttib teña tulline wihha põllema. Śedda wallet



Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1139